

ΠΑΤΡΙΣ ΕΜΕΡΥ ΛΟΥΜΟΥΗΠΑ

Πρωθυπουργός της πρώτης κυβέρνησης του Ανεξάρτητου Κονγκό

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΝΕΟΑΠΟΙΚΙΣΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΣΤΟ ΖΑΙΡ

Ο ρόλος των πολιτικών φορέων,
η προοπτική και τα όριά τους

Επιμέλεια παρουσίαση
Τάσος Παπαδόπουλος

Ανοιξη 1992

Η πολιτική κατάσταση στο Ζαΐρ

Σήμερα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι οι μέρες του δικτάτορα Μουμπούτου είναι μετρημένες; Η απομάκρυνση του δικτάτορα και της κλίκας του θα επιτευχθεί από το λαό και την αντιπολίτευση ή αυτό θα είναι έργο των γάλλων-βέλγων και Αμερικάνων;

Ας παρακολουθήσουμε πως είναι διαμορφωμένη η πολιτική κατάσταση στο Ζαΐρ σήμερα, ας καταγράψουμε τους συσχετισμούς δυνάμεων μεταξύ αντιπολίτευσης και μουμπουτιστών και το κύριώτερο ας καταλάβουμε καλύτερα τις διαθέσεις των Ζαϊρινών της πρωτεύουσας.

Ο δικτάτορας έπειτα από τις αιματηρές εξεγέρσεις του λαού στη Κινσάσα στο Λουμπουμπάσι και στο Κισανγκάνι οπωσδήποτε αισθάνεται ανασφάλεια. Δείχνει να έχει χάσει τον μπούσουλα, την επαφή με την πραγματικότητα. Το γεγονός ότι βρίσκεται πάνω στο καράβι του, αγκυροβολημένο στην περιοχή Ενοέλε -όχι πολύ μακριά από την Κινσάσα- καθώς και η αποδοχή του να αρχίσει διαπραγματεύσεις, ο πρόεδρος της Σενεγάλης Ντιούφ, μεταξύ αντιπολίτευσης και κυβέρνησης, όλα αυτά δείχνουν την "κατάπτωση" της λεοπαρδάλεως!. Όταν μάλιστα ρωτήθηκε από τους δημοσιογράφους για το τι θα γίνει μετά τις 4 Δεκεμβρίου που λήγει η προεδρική θητεία του δεν απέκλεισε την στάση μίας τιμητικής εξόδου από την πολιτική.

Συγκεκριμένα τόνισε "Μπορώ ν'αποσυρθώ, εάν αυτό εξαρτάται απο μένα αλλά όχι κάτω απο οιαδήποτε πίεση!". Εδώ προφανώς αναφέρεται στην αντιπολίτευση και την τακτική που έχει επιλέξει για να φύγει. Και παρακάτω συνεχίζει "Κατά το άρθρο 4 του συντάγματος της τρίτης δημοκρατίας ο αρχηγός του Κράτους μέχρι την εκλογή διαδόχου και διενεργεί ο ίδιος τις εκλογές.". Η αντιπολίτευση ως γνωστόν ζητά εθνική συνέλευση των αντιπροσώπων των κομμάτων, βάζοντας σαν κύριο αίτημα την Κάθαρση. Μόνο μ'αυτή την προϋπόθεση μπορεί κάποιος να λάβει μέρος στις εκλογές σαν υποψήφιος βουλευτής. Ο αρχηγός του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος Ετιέν Τουτροκεντί, ο Ζοζέφ Ιλεό, αρχηγός του κόμματος του δημοκρατικού - σοσιαλοχριστιανικού, ο Μπενιέ Χριστώφ από την κίνηση Λουμούμπα, είναι κατηγορηματικοί σ'αυτό. Χωρίς κάθαρση από τα εγκλήματα και την καταλήστευση του εθνικού πλούτου, εθνοσυνέλευση και εκλογές δεν μπορούν να γίνουν!

Ο Μουμπούτου εμφανέστατα ταλαντεύεται μεταξύ του πόθου για παραμονή στην εξουσία και των συμβουλών που του δίνουν η γυναίκα του και οι δικοί του.

Το να φύγει εξορία χρυσωμένη, αυτό δεν θα δυσαρεστούσε τους Γάλλους που βρίσκουν μία λύση του προβλήματος, παρ'όλα τα σφάλματα που έχουν κάνει κατά το παρελθόν. Εξ'άλλου και οι Βέλγοι και οι Γάλλοι δεν έχουν αντίρρηση να έλθει η αντιπολίτευση στην εξουσία, αρκεί να μην θιγούν τα οικονομικά τους συμφέροντα στο Ζαΐρ. Οι Αμερικάνοι πρὸς το

παρόν τηρούν σιγή ιχθύος.

Ο δικτάτορας εξ'άλλου πρέπει να γνωρίσει και την αντίδραση των σκληροπυρηνικών της ηλικίας του, καθώς και την αντίδραση των στρατιωτικών μπουμπουτιστών. Είναι απίθανο αυτά τα στρατιωτικά στελέχη να δεχθούν την απομάκρυνσή του. Οι μπουμπουτιστές εδώ και 30 χρόνια έχουν αποκτήσει τέτοια προνόμια, που δεν είναι διατεθειμένοι να τα χάσουν. Να ριψοκινδυνέψουν μετά τη ζωή τους με εξορίες, δημεύσεις περιουσιών, φυλακίσεις και εκτελέσεις. Κάτι που τόσα χρόνια το έπρατταν προκειμένου να διατηρήσουν το αιμοσταγές καθεστώς της "δημοκρατίας του Ζαΐρ". Το μοναδικό κόμμα M.P.R. σ'όλη τη χώρα οργανωμένο είναι έτοιμο ακόμα και για εμφύλιο πόλεμο. Αυτοί είναι οι μπουμπουτιστές! Δεν υπαναχωρούν και είναι φυσικό. Όταν έχουν την δύναμη των όπλων στα χέρια τους δεν θα φερθούν σαν το Καλό Σαμαρείτη της παραβολής, ούτε θα γίνουν καλοί Χριστιανοί, ηθικοί, έντιμοι, Δημοκράτες για το καλό της πατρίδας! Εδώ επικρατεί ο άκρατος μακιαβελλισμός, κάτι που η εθνική αντιπολίτευση το έχει νοιώσει για τα καλά. Εξ'άλλου εκμεταλλευόμενος τους δισταγμούς της αντιπολίτευσης ο Μουμπούτου γίνεται πιο κυνικός και πιο αδίσταχτος, εφόσον δεν βλέπει αντίσταση και εκ μέρους του λαού. Έχει στήσει και χρηματοδοτήσει δεκάδες δήθεν αντιπολιτευτικά κόμματα, μόνο και μόνο για να φέρει διάσπαση στην αντιπολίτευση. Χρησιμοποιεί τις ίδιες μεθόδους της αντιπολίτευσης για να την διασπάσει και εξουδετερώσει.

Τα στημένα από τον δικτάτορα αντιπολιτευτικά κόμματα κατηγορούν ιδιαίτερα τους σοσιαλδημοκράτες ότι είναι μονοδιάστατοι και έχουν "καπελώσει" την εθνική αντιπολίτευση. Κατηγορούν τον Τοισεκεντί για μεσσιανισμό και νέο επίδοξο δικτάτορα του λαού.

Αυτές είναι οι κλασικές μέθοδοι των μπουμπουτιστών. Γιατί όπως τονίζει και θρησκευολόγος Λουμπάλα Καμπασελέ η φυλετική διάρθρωση της ζαϊρινής κοινωνίας επιτρέπει ακόμα την επιβίωση της αντίληψης ότι η εξουσία είναι ο χώρος μέσω του οποίου οι πρόγονοι εξακολουθούν να διοικούν και να διευθύνουν την παρούσα κατάσταση. Οι φύλαρχοι και οι μάγοι είναι ακόμα κατεστημένο στην ζαϊρινή νοοτροπία. Ετσι και ο Μουμπούτου έχοντας την υποστήριξή τους εκφράζεται σαν ο απόγονος των προγόνων του γνήσιου αφρικάνικου πολιτισμού. Τα σύμβολα παίζουν και εδώ χαρακτηριστικό ρόλο. Σκόπιμα ο δικτάτορας καλλιεργεί αυτή την νοοτροπία στο λαό -φορά σκουφο από λεοπάρδαλη στο κεφάλι του- για να διαιωνίζει την αμάθεια, το πνευματικό σκοτός και τον μυστικισμό.

Η εθνική αντιπολίτευση και ο πολιτικός της ρόλος

Σημειωτέον ότι πολλά στελέχη της λεγόμενης εθνικής αντιπολίτευσης είχαν χρηματίσει κατά το παρελθόν υπουργοί-σύμβουλοι και μέλη γενικά της κυβέρνησης Μουμπούτου.

Αν εξαιρέσουμε τον συνεργάτη τον Πατρίς Λουμούμπα, Γκιζένκα καθώς και μερικούς από την κίνηση Λουμούμπα, οι περισσότεροι κατά το παρελθόν είχαν διαβουλευθεί για συνεργασία με το M.P.R., το κόμμα των μπουμπουτιστών. Η όλη ανάλυση που πρέπει να κάνουμε για τη στάση της εθνικής αντιπολίτευσης πρέπει να αναχθεί μέσα από την εμπειρία και τα διδάγματα του εμφυλίου πολέμου, την ήττα του λαϊκού κινήματος του Πατρίς Λουμούμπα και τις επιπτώσεις, οικονομικές, πολιτικές που επεκράτησαν κατά την τριαντάχρονη δικτατορία του Μουμπούτου.

Αρχίζω την κογκολέζικη επανάσταση παραθέτοντας ιστορικά αποσπάσματα τα πρώτα από τον αγώνα ανεξαρτησίας του Κογκό από τους Βέλγους αποίκους.

Όταν το Κογκό έγινε ανεξάρτητο τα στρώματα πληθυσμού ήταν σε σκότος αμάθειας γιατί έτσι εξυπηρετούσαν τα σχέδια καλύτερα των Βέλγων αποικιστών. Έτσι αναπόφευκτα διαιωνόθηκε ο φυλετισμός, κάτι που έπαιξε ολέθριο ρόλο στην επανάσταση.

Ο Πατρίς Λουμούμπα ήταν εκφραστής των Εθνικής Κογκολικής Κίνησης. Δεν ήταν κομμουνιστής αλλά πρότεινε την

εθνικοποίηση των μεγάλων βιομηχανιών για να τις πάρει από τα χέρια των αποικιακών δυνάμεων. Οι Βέλγοι επειδή δεν μπορούσαν να κυριαρχήσουν σε μία τόσο απέραντη χώρα, ούρθηκαν σε διαπραγματεύσεις. Μετά την ανεξαρτησία το κόμμα του Λουμούμπα έχει την πλειοψηφία. Αναλαμβάνει πρόεδρος Δημοκρατίας ο Καζαβούμπου, ο πρόεδρος της Ουνέσκο, ο εκπολιτιστής και πρωθυπουργός, ο ριζοσπάστης Λουμούμπα. Οι Βέλγοι ενισχύουν τις αποσχιστικές και διασπαστικές τάσεις ενισχύοντας συγχρόνως και τις αντιθέσεις που υπάρχουν μεταξύ των φυλών. Ο Καταγκέζος Μοις Τσομπε με την υποστήριξη της Βελγικής εταιρείας διαμαντιών Ουνιφον Μινιέρ κήρυξε την Κατάνγκα ανεξάρτητο κράτος. Το ίδιο κάνει και ο Καλουτζέ στο Κασάϊ. Ο Λουμούμπα μ'έδρα το Κισανγκάνι έχει την υποστήριξη του ανατολικού συνασπισμού και όλων των επαναστατικών κρατών της Αφρικής. Πρώτη επέμβαση των Βέλγων γίνεται με την εξέγερση στρατού, λαού, εναντίον των Λευκών τον Ιούλιο του '60. Ο Λουμούμπα για να καταπολεμήσει τις αποσχιστικές τάσεις ζητάει την επέμβαση του Ο.Η.Ε. και απαιτεί την απομάκρυνση των Βελγικών δυνάμεων. Αυτοί υποχωρούν αλλά δεν παύουν να υποστηρίζουν την ανεξαρτησία της Κατάγκας γιατί εκεί έχουν τεράστια οικονομικά συμφέροντα.

Ο Καζαβούμπαν, συντηρητικός και δυτικόφιλος, χρόνια οι Γάλλοι τον "εκπολίτιζαν" μέσω της Ουνέσκο, καθαιρεί στις 5 Σεπτεμβρίου τον Λουμούμπα. Το ίδιο κάνει και ο Λουμούμπα στο Καζαβούμπου. Ο ηγέτης που συγκεντρώνει τις εμπάθειες της Αριστεράς χρησιμοποιεί και ως συνεργάτες τους ανθρώπους που

είχαν εκπαιδευτεί από την αποικιοκρατία, για να διατηρήσει την εθνική ενότητα. Ο Ο.Η.Ε. αναγνωρίζει τον Καζαβούμαν σαν νόμιμο πρόεδρο που συμμαχεί με τον αρχηγό του Επιτελείου του στρατού Μουμπούτου εναντίον του Λουμούμπα. Από εκεί και πέρα ο δρόμος για τον μελλοντικό δικτάτορα είναι ανοικτός με τις ευλογίες των Αμερικάνων.

Ο Λουμούμπα, τον Οκτώβριο συλλαμβάνεται. Αρνείται τη σκευωρία Καζαβούμπου-Μουμπούτου και Ο.Η.Ε. και εξακολουθεί να επιμένει στην πρωθυπουργία του αιτώντας εκλογές. Όμως τα γεγονότα έχουν ήδη αποφασισθεί από τους Βέλγους - Γάλλους - Αμερικάνους. Αρχίζει αντάρτικο και ο εμφύλιος εντείνεται στην ανατολική επαρχία μ' επικεφαλείς τους συνεργάτες του Λουμούμπα Γκιζένκα και Γκοτανιέ. Τότε ακριβώς οι δυτικοί επιλέγουν το Τσομπέ της Κατάγκας να εκπληρώσει τα σχέδιά τους. Ενισχύουν τον Τσομπέ στην Κατάγκα ο οποίος επιτίθεται κατά των ανταρτών του Γκιζένκα. Ενισχυμένος με δυτικοευρωπαίους μισθοφόρους και καταγκέζους χωροφύλακες. Ο ίδιος ο Τσομπέ συλλαμβάνει τον Λουμούμπα όπου δολοφονείται από Βέλγο μισθοφόρο. Επι αρκετές ημέρες έχουν το σώμα του μέσα στα ψυγεία της Βελγικής εταιρείας Societe general. Τώρα ο Μουμπούτου αναλαμβάνει να παίξει κι αυτός το ρόλο που του έχουν προσδιορίσει οι δυτικοί για να παίξει. Επιτίθεται κατά των Καταγκέζων το 1961, αναγκάζοντας τον Τσομπέ να δεχθεί την αρχή της ενότητας και τον Πρόεδρο Καζαβούμπου. Ο Μουμπούτου με το πρόσχημα ότι εφαρμόζει τις αποφάσεις του

Ο.Η.Ε. Ξεδιπλώνει το σχέδιό του για την μελλοντική δικτατορία. Η συνάντηση Καζαβούμπου - Τζομπέ- Μουμπούτου πάνω στο θέμα για την εθνική ενότητα και σωτηρία του έθνους έχει σαν αποτέλεσμα ο Γκιζένκα ν'αναγκαστεί από την ανατολική επαρχία να αναγνωρίσει τη "νομιμότητα" της κυβέρνησης. Όμως ξεκινά νέα κυβερνητική κρίση στους κόλπους της κυβέρνησης Αντουλά πούχε διορισθεί από τον Ο.Η.Ε. με την εφήμερη πρωθυπουργία του Ιωσήφ Ιλεό. Στον νέο εμφύλιο που ακολουθεί, τέλη του '63, η αριστερή πτέρυγα της αντιπολίτευσης από τις ανατολικές επαρχίες αρχίζει να εκφράζει ανοικτά την αντίθεσή της προς το δυτικού τύπου καθεστώς που θέλουν Καζαβούμπου - Τζομπέ και Μουμπούτου. Ο Τζομπέ ενισχύεται από τους δυτικούς τώρα που απουσιάζει η αριστερά και αναλαμβάνει την πρωθυπουργία τον Ιούλιο του 1964. Η επανάσταση στις ανατολικές επαρχίες επεκτείνεται ταχύτατα και στις 7 Σεπτεμβρίου σχηματίζουν Κυβέρνηση Λαϊκής Δημοκρατίας του Κογκό υπό τον Σουμιαλό στο Στανλεϋβίλ (Κισογκάνι). Οι Βέλγοι με το πρόσχημα της προστασίας των υπηκόων τους στέλνουν αλεξιπτωτιστές το Νοέμβρη του '65. Η επανάσταση θα κρατήσει μέχρι το τέλος του '65. Σιγά-σιγά αρχίζει να εκφυλίζεται γιατί οι αντεπαναστάτες ενισχύονται από τους Βέλγους και Γάλλους οικονομικά και στρατιωτικά. Είναι η ώρα του Μουμπούτου!

Αφού ο Τζομπέ σαν "Καραμανλής" προσπάθησε να συμβιβάσει τα πράγματα, αφού έπαιξε το παιχνίδι των δυτικών και των καπιταλιστικών δυνάμεων, τώρα απολύεται από την Κυβέρνηση

(13 Οκτωβρίου 1965). Ο Καζαβούμπου τον καθαιρεί. Συλλαμβάνεται και εκτελείται στην Αλγερία αντεκδίκηση για την δολοφονία του Λουμούμπα, αφού δεν μπόρεσε να πείσει το Ντεγκώλ να στηρίξει την εξουσία του. Πρώτα τον έστιψαν σαν λεμόνι και τώρα τον πετάνε! Τώρα ο Μουμπούτου με τις ευλογίες των αμερικάνων που χρειάζονται το Κοβάλτιο και το ουράνιο της χώρας, τέλος Οκτωμβρίου του '65, καθαιρεί τον "εκπολιτιστή", ιδεολογικό φερέφωνο του ιμπεριαλισμού, Καζαβούμπου με στρατιωτικό πραξικόπημα και αναλαμβάνει την αρχηγία του Κράτους.

Τον Ιούνιο του '67 με "δημόψήφισμα των όπλων" εγκρίνεται το νέο σύνταγμα. Στις 5 Νοεμβρίου εξουδετερώνεται η στημένη προσπάθεια ενόπλων μισθοφόρων εναντίον του Κογκό, για να ενισχύσουν την εξουσία του Μουμπούτου και να τον προβάλλουν σαν λαϊκό ηγέτη Κογκολέζο. Εκτοτε παραμένει στην εξουσία μέχρι και σήμερα που την στηρίζει με τον πιο σκληρό μακιαβελισμό. Δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων, τρομοκρατία, βασανιστήρια, απαγωγές, δολοφονίες με συνοπτικές διαδικασίες. Χωριά ολόκληρα αποδεκατίσθηκαν, ισοπεδώθηκαν, κοινωνικές και εθνικές ομάδες στις επαρχίες που πρόβαλλαν αντίσταση οδηγήθηκαν στην γενοκτονία.

Πολιτικά γεγονότα κατά την στρατιωτική δικτατορία
του Μουμπούτου. Τα πολιτικά γεγονότα κατά το 1973-77

Ο Μουμπούτου έπρεπε να βρεί ένα λαϊκό έρεισμα για να μπορέσει να εφαρμόσει τις "μεταρρυθμίσεις του" πάντοτε βέβαια με τις εκλογές των Αμερικάνων και Βέλγων. Έτσι το 1973 αρχίζει εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση κάνοντας και την πρώτη καμπάνια για την "επιστροφή στις ρίζες". Έπρεπε να καλμάρει την πείνα του Ζαϊρινού λαού, αλλά και να δημιουργήσει ένα είδωλο. Το Μεσσία των Αφρικανών. Τότε ερωτοτροπούσε με τον Μάο Τσέ Τούνγκ. Προσπαθεί να στήσει εγχώρια αστική τάξη, απέτυχε, γιαυτό και ζήτησε ξανά την βοήθεια των Λευκών. Αυτοί όμως είχαν και την απαίτηση για αποζημίωση των περιουσιών τους! Αυτή τη φορά όμως οι Βέλγοι-Γάλλοι-Πορτογέζοι - Εβραίοι του βάζουν και οικονομικούς ορους στη μεικτή διαχείριση των κρατικών επιχειρήσεων το 40% και το 68% αργότερα των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων ξαναγύρισαν στους Λευκούς! Νεοαποικισμός από το παράθυρο! Οι λευκοί βέβαια δεν ενδιαφέρονται για τη ανάπτυξη του τόπου, αλλά συνεχίζουν την καταλήστευση του ορυκτού πλούτου όπως παλαιότερα έκαναν οι Βέλγοι άποικοι. Έτσι η στενή εξάρτηση της χώρας που τώρα ονομάζεται Ζαΐρ -ακόμα άλλαξαν και το όνομα του ποταμού Κονγκό και το μετανόμασαν σε Ζαΐρ!- από τις ξένες δυνάμεις, ο φυλετικός χαρακτήρας του καθεστώτος που στηρίζεται στη διαφθορά και τη κατάχρηση, είχε σαν αποτέλεσμα όλα τα κρατικά δάνεια που προέρχονταν από

εξωτερικό δανεισμό να πηγαίνουν στους συγγενείς του Μουμπούτου και στους ενδιάμεσους λευκούς και ντοπιους που στήριζαν την παραιοικονομία και το όργιο της λαθρεμπορίας ξένου συναλλάγματος!

Το αντάρτικο μετά την επικράτηση του Μουμπούτου.

Οι στόχοι και οι προοπτικές του.

Μία πρώτη απόπειρα προσέγγισης αυτής της τακτικής

Μετά την επικράτηση του δικτάτορα ο οποίος την στυγνή δικτατορία του την έντυσε με την προβιά της "αντιιμπεριαλιστικής συσπείρωσης" ουσιαστικό το λαϊκό κίνημα του Κογκό, διασκορπίστηκε στους 4 ανέμους. Οι αντάρτες του δολοφονημένου ηγέτη Πατρίς Λουμούμπα μ'αριστερή ιδεολογία και εμπνευσμένοι ακόμα και από ένα ιδιότυπο σοσιαλισμός αφρικάνικου τύπου, συνειδητοποιώντας μέσα από την στρατιωτική ήττα το αδιέξοδο του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, αλλά και την προοπτική της μετατροπής αυτού του αγώνα σε σοσιαλιστική επανάσταση, ένα κομμάτι παρέμεινε ένοπλο μέσα στις αχανές δασικές εκτάσεις του ανατολικού Ζαΐρ και ένα άλλο άρχισε να ετοιμάζει από το εξωτερικό την αντεπίθεσή του ιδρύοντας το PRP (Επαναστατικό Κομμα του Λαού). Ένα άλλο τμήμα κάτω από την επωνυμία του Εθνικιστικού κινήματος του Κογκό δρά "νόμιμα" μέσα στις αστικές πόλεις του Ζαΐρ.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο του Κογκό. F.L.N.C.

Το F.L.N.C. είναι ένα μέτωπο με κορμό καταγγέζους αυτονομιστές. Το '68 καταφύγανε στην Αγκόλα κτυπημένοι από το στρατό του Μουμπούτου. Βάζει σαν στόχο την ανατροπή του

Μουμπούτου και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αφρική, ενός αφρικάνικου ιδιόμορφου σοσιαλισμού, αξεκαθάριστου ως προς ένα σημείο. Ηγέτης από το 1976 ο στρατηγός Μούμπα. Στην διάρκεια της πάλης του FLNC ενάντια στα στημένα από τους Βέλγους - Πορτογέζους και Αμερικάνους κόμματα UNITA και FNLA "οι καταγγέζοι χωροφύλακες" μπολιάζονται με τις ιδέες της επαναστατικής σοσιαλιστικής πάλης διαπαιδαγωγούμενοι και από τον αγώνα του αγκολέζικου λαού για ελευθερία και σοσιαλισμό.

Αυτός ο στρατός του υπηρέτη των Βέλγων Τσόμπε, αντίλαμβάνεται μέσα από την πείρα του πως οι αυτονομιστικοί στόχοι για τους οποίους πάλευε δεν ήταν παρά μία ύπουλη ιμπεριαλιστική μανούβρα που στόχευε στο κομμάτισμα του Κογκό, ώστε να γίνει δυνατή η καταλήστευση της χώρας. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε κάτι σημαντικό. Το FLNC καταγγέλθηκε από τους κάθε λογής απολογητές της κινέζικης πολιτικής σαν "χωροφύλακες του Τσόμπε" δίνοντας την ευκαιρία στον Μουμπούτου να αποτανθεί ακόμα και στην Κίνα ! (si) για την καταστολή του!

Οι Γάλλοι με το πρόσχημα εξ'άλλου της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων σε συνεργασία με τον Μουμπούτου που προσκάλεσε Μαροκινούς και Βέλγους για την καταστολή της επανάστασης στην περιοχή της Σάμπα, βρήκαν την ευκαιρία να παρέμβουν στο Ζαΐρ παραμερίζοντας τους Βέλγους που βρίσκονταν σε Κυβερνητική αστάθεια.

Το Unita και το FNLA είναι "στημένα επαναστατικά" κόμματα από τον ιμπεριαλισμό όπως το τονίσαμε, προσανατολισμένα στην απόσχιση της περιοχής από την Επαρχία Σάμπα και με σαφή δυτικό προσανατολισμό παίζουν το παιχνίδι των νεοαποικιστών. Εξορμούν και από την Ζάμπια και την Αγκόλα ενισχυόμενοι από τους δυτικούς και προαπαγανδίζουν τη δημιουργία ανεξάρτητου Κράτους, πιστοί υπηρέτες του Αμερικάνικου και γαλλικού ιμπεριαλισμού. Αυτό το αντάρτικο το αυτονομιστικό δεν έχει καμιά σχέση με το αριστερό αντάρτικο του Μπούμπα παρ'όλες τις προσπάθειες του μετριοπαθή αριστερού Γκιζένκα για μία συμμαχία χωρίς αρχές, πράγμα που έχει επισύρει και την οργή του Λορέν Κορπίλα που τον κατηγορεί ότι αναμασάει τις κοινοβουλευτικές ιδέες, έχοντας ιδρύσει ένα οικογενειακό κόμμα.

Ο Ζισκάρ, την ωμή επέμβαση των Γάλλων λεγεωνάριων το 1977, την εμφανίζει σαν συνέχεια της "αριστερής πολιτικής του Ντε Γκώλ για την "εθνική ανεξαρτησία φίλης χώρας"". Έτσι γαλλικά μεταγωγικά αεροπλάνα μεταφέρουν Μαροκινά στρατεύματα με Αμερικάνικη κάλυψη για να εκδιώξουν τους αντάρτες από την περιοχή της Σάμπα. Η Γαλλομαροκινή λύση εξυμνήθηκε από τον Αμερικάνικο αντιπρόσωπο του Ο.Η.Ε. και βέβαια ενίσχυσε το ρόλο του δικτάτορα μοντέλλου στη Κεντρική Αφρική. Και δεν είναι τυχαίο που επελέγησαν οι Μαροκινοί για την καταστολή. Ο Μαροκινός Μονάρχης είχε βοηθήσει στην εξόντωση του Λουμούμπα. Ο Μουμπούτου από την άλλη μεριά είναι ο μόνος σθεναρός και συνεπής υποστηρικτής του Χασαν στον οργανισμό

της Αφρικανικής Ενότητάς Υποστηρικτής της Επιθετικής Πολιτικής του στη Σαχάρα και στις οξυτάτες αντιθέσεις του με την Αλγερία.

Το αριστερό αντάρτικο πάσχει από φοβερές αδυναμίες. Δεν έχει κατορθώσει να συνδέσει τον αγώνα του με τον λαό και τα εργατικά συνδικάτα ώστε να υπάρχει συνδυασμένη δράση. Το ότι ο λαός ακόμα μέχρι τώρα παραμένει "απολιτικοποίητος" αυτό οφείλεται κατά κύριο μέρος στη δικτατορία. Όμως και η Εθνική Αντιπολίτευση δεν έχει κάνει πολλά πράγματα για την πολιτική διαπαιδαγώγηση του ζαϊρινου προλεταριάτου. Οι λόγοι είναι πολλοί. Θα επισημάνω έναν. Η ιδέα της Αφρικανικής ένωσης και ομοσπονδίας των αφρικανικών κρατών, έχει στερήσει από τους πολιτικούς ηγέτες, την ανάλυση της κοινωνικής ταξικότητας των λαών της Αφρικής. Δεν έχουν εμβαθύνει επιστημονική σε ταξικές αναλύσεις για να βγάλουν και τ'ανάλογα συμπεράσματα, παρ'όλο ότι ζουν κάτω από μία νεοαποικιοκρατία. Το Αφρικάνικο ένστικτο είναι ομαδικό μα πρέπει να γίνει και ταξικό. Και εδώ τον πρώτο λόγο έχουν οι μαρξιστές ηγέτες της Αντιπολίτευσης. Να καταλάβουν τι σημαίνει εθνική αντιπολίτευση, εθνικό μέτωπο, τι σημαίνει λαϊκή αντιπολίτευση και λαϊκό μέτωπο και τι σημαίνει ενιαίο και ταξικό μέτωπο των εργαζομένων και των εργατών.

Ετσι το Σοσιαλιστικό μέτωπο της Αφρικής, το Καμιτάτου, Οι Δημοκρατικές δυνάμεις της αριστεράς του Αντουάν Γκιζένκα, το κόμμα της Λαϊκής Επανάστασης του Λορέν

Καρπίζα, το σοσιαλιστικό κόμμα του Ετιέν Τσισεκεντί πρέπει να προσέξουν ιδιαίτερα τι τακτική πρέπει να ακολουθήσουν και απέναντι στους μπουμπουνιστές και απέναντι στους φιλελεύθερους που ουσιαστικά είναι υπέρ του ιμπεριαλισμού και της διαιώνισης της εκμετάλλευσης των ζαϊρινών από τους λευκούς.

Επίσης πρέπει να μελετήσουν με ιδιαίτερη προσοχή την περιοχή της πρώην Κατάγκα. Το αυτονομιστικό κίνημα επενδυμένο από μία φιλελεύθερη πολιτική και ενισχυμένο από τον αμερικάνικο και Ευρωπαϊκό Ιμπεριαλισμό ψάχνει να βρεί "πολιτικά θύματα" για να εξυπηρετήσουν τους σκοπούς των όπως άλλωστε έγινε και τον εμφύλιο πόλεμο. Ο "Συνασπισμός των Προοδευτικών Κογκολέζων με τον στρατηγό Ναθανάηλ Μπούμπα και Μομπατέλι που εξαπέλυσε την επίθεση από την Κατάνγκα μ'αυτονομιστικά καθαρά κίνητρα στην ουσία παίζει το παιχνίδι των Αμερικάνων και του λακέ του Μουμπούτου. Οιαδήποτε συζήτηση των αριστερών δυνάμεων με τους φιλελεύθερους αυτονομιστές όπως πολύ σωστά τονίζει ο Λαράν Καμπίλα είναι μία παγίδα. "Παλεύουμε κατά της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων και για τη δημιουργία μίας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση μέσω της λαϊκής και δημοκρατικής επανάστασης που είναι απαραίτητο στάδιο για την προοπτική του σοσιαλισμού στην Αφρική".

FODELIKO. Οικογενειακή οργάνωση του Αντουάν Γκιζένκα. Έχει καταγγελλθεί σαν αντιεπαναστατικό κόμμα. Σε συνέντευξή του σε

νοτιοαφρικανική εφημερίδα· απορρίπτει την οικοδόμηση του σοσιαλισμού σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά μοντέλα. Χαρακτηριστικά τονίζει "το κομμουνιστικό δόγμα του ανατολικού μπλοκ είναι μία υπερβολικά υλιστική ιδεολογία, γιαυτό σε μας, δεν θα βρείτε ποτέ γνήσιους κομμουνιστές. Επιθυμώ να δημιουργήσω επαφές με βιομηχανικούς της ΕΟΚ που θα πραγματοποιήσουν μία νέα εκβιομηχάνιση στο Ζαΐρ!".

FSA (Σοσιαλιστικό Αφρικανικό Μέτωπο). Ηγέτης Κλεώπας Κομιτάτου. Υπουργός σε πολλές Κυβερνήσεις πριν το πραξικόπημα του 1965. Εγκατεστημένος στο Παρίσι. Επαγγέλλεται ένα αφρικανικού τύπου σοσιαλισμό για το Ζαΐρ κατά το πρότυπο της Τανζανίας του Νυερέρε.

Ο Μουμπούτου στα γεγονότα του 1977 κατηγορεί το FLNC με "μαοϊκά" συνθήματα. Οι μπουμπουτιστές προπαγανδίζουν στο λαό ότι μάχονται ενάντια στη σοβιετικοιμπεριαλιστική - κουβανέζικη επίθεση! Στη μητρόπολη του Χαγκάν στο Κολονέζι οι Ζαΐρινοί καίγονται ζωντανοί στις καλύβες τους από τους μαροκινούς μισθοφόρους. Ο λαός πανικόβλητος από τη θηριωδία των στρατευμάτων του Μουμπούτου καταφεύγει στη Ζάμπια. Η εκλογή όμως της ανοικτής αντιπαράθεσης με το λαό θα αποδειχθεί σίγουρα από τα πιο σοβαρά σφάλματα της πολιτικής του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού στην Αφρική. Το FLNC υποχωρώντας στο εσωτερικό της Ζούγκλας μαζί με τον πληθυσμό και δίνοντας περιορισμένου χαρακτήρα μάχες, κατάφερε όχι μόνο να μην έχει απώλειες αλλά να πολλαπλασιάσει τις δυνάμεις

του.

Η έλλειψη κομμουνιστικού κόμματος στ' αστικά κέντρα ήταν και η αιτία που ανάγκαζε τα εθνικοαπελευθερωτικά αντάρτικα να αισθάνονται συνέχεια την απειλή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των λακέδων του, η ύπαρξη του PRP στο Ζαΐρ δείχνει και την ανώτερη ποιότητα των κογκολέζικων μαζών και τις λαμπρές προοπτικές που ξεανοίγονται.

Η Εθνική αντιπολίτευση και οι στόχοι της μέσα από το
μνημόνιο της Επιτροπής για την αποκατάσταση του Ζαΐρ .

Το μνημόνιο των συντρόφων είναι ξεκάθαρο θέλουν να διώξουν δημοκρατικά και ειρηνικά το δικτάτορα. Ζητούν σαν πρώτο όρο την κάθαρση από τα εγκλήματα των μπουμπουτιστών για να μπορούν να υπάρξουν υποψήφιοι βουλευτές απο το Μ.Ρ.Ρ. Την αποχώρηση του δικτάτορα και της κλίκας του, τον επαναπατρισμό όλης της περιουσίας του τη διενέργεια ελεύθερων και δημοκρατικών εκλογών και την σύγκληση Εθνικής Συνδιάσκεψης, εξουσιοδοτημένη με πλήρεις εξουσίες.

Τα αιτήματα βέβαια είναι πολύ κατώτερα απο πλευράς μίνιμουμ διεκδικήσεως, αν φανταστούμε ότι η δικτατορία είναι εδώ και τριάντα χρόνια αδυσώπητη και γεμάτη στο αίμα.

Η αντιπολίτευση εναλλακτικά λοιπόν πιστεύει στην αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας και του Εθνικού Κοινοβουλίου. Την ανασυγκρότηση της καπιταλιστικής οικονομίας στο Ζαΐρ μ' οποιοδήποτε τίμημα, ακόμα και αν ο νεοαποικισμός εφαρμόσει τα πιο απάνθρωπα μέτρα λιτότητας, ακόμα και αν στο όνομα του πανζαΐρισμού πεθάνουν παιδιά από την πείνα κατά εκατοντάδες, ακόμα και αν λείψουν τα στοιχειώδη φάρμακα για την καταπολέμηση της μαλάριας π.χ.

Γιατί η αστική ανάκαμψη θα απαιτήσει θυσίες και λιτότητα μεγάλη. Σήμερα ο ζαΐρινός λαός πεινάει!. Τι λιτότητα να κάνει. Και έχουν το θράσος οι νεοαποικιστές να

ζητάνε από την ΕΟΚ αποζημιώσεις για τις φθορές των περιουσιών τους από το πεινασμένο πλήθος!. Η δικτατορία κατέστρεψε την οικονομία, έμπασε απ' το παράθυρο τους βελγο-γάλλους αδιαφόρησε για την τεχνολογική εξειδίκευση του λαού της και άφηνε τους λευκούς να ληστεύουν τις πρώτες ύλες της χώρας. Τώρα τί καινούργιο έχει να προσθέσει και να βοηθήσει η αποκατάσταση της δημοκρατίας αφού όλα είναι ρημαγμένα από τους μπουμπουντιστές και τους λευκούς; Να αποκαταστήσει τον πολυκομματισμό και την ελεύθερη έκφραση; Θα χορτάσουν μπόλικη δημοκρατία οι ζαϊρινοί, αλλά δεν θα μπορούν να αγοράσουν ούτε τη φαρίνα, ούτε το λάδι, ούτε το σαπούνι τους αφού ο πληθωρισμός καλπάζει πάνω από 1500%.

Όλη αυτή η κατάσταση μήπως ενισχύει τη θέση του Μουμπούτου; Αυτό το σκεφτήκαμε; Είναι σωτήρας και θα παραμείνει εφ' όσον το επιτρέπουν οι Ευρωπαίοι ή θα τον διώξουν και θα δώσουν στον λαό ένα νέο Καραμανλή όπως έγινε και με τον εμφύλιο πόλεμο. Ο Μουμπούτου δεν παύει ακατάπαυστα να τονίζει ότι δεν υπάρχει διάδοχη λύση στο τομέα της πολιτικής και οικονομίας και τα πάντα εξαρτώνται από την στενή συνεργασία Αφρικής - ΕΟΚ και δύσης. Αυτό είναι το ατού του για να καλύψει τη καταλήστευση του Εθνικού πλούτου της χώρας από τη κλίκα του και τους νεοαποικιστές. Και εν τω μεταξύ έχει αποδοθεί σ' ένα άνευ προηγουμένου ανθρωποκυνηγητό των αντιπάλων του με τις ευλογίες της ΕΟΚ και του ΟΗΕ. Χαρακτηριστικά σαν άλλος Λουδοβίκος τονίζει "μετά από μένα το Χάος!".

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Lutte de classe, p. 11, τεύχος 40 καλοκαίρι 1991.
2. "Le multipartisme n'est pas la fin de dictatures"
Μνημόνιο για την αποκατάσταση της Δημοκρατίας στο Ζαΐρ,
Αθήνα Δεκέμβριος 1991. Επιτροπή για την αποκατάσταση της
δημοκρατίας.
3. Μαρξιστικό Δελτίο 1964. Το Κονγκό ανάμεσα σε δύο
δυνάμεις.
4. Η επανάσταση στο Κονγκό.
5. Lutte ouvrier. Journal. Σεπτέμβριος 1991. Ζαΐρ
6. L'imperialisme intervient pour defendre son propre droit au
pillage.
7. Journal Bokan, le pouvoir indiciare au Zaire Mythe ou
realite?
8. Jour, Le point 16 Νοεμβρίου 1991, No. 1000. L'incrutable
fin de renge au Zaire.
9. Jeune Afrique, Νοέμβριος 1989 No 125, Zaire la strategie
de Mubutu.
10. La nouel Afrique - Asie p. 8, Zaire. Dossier Adieu
Mubutu, Περιοδικό Μαχητής, Η αλήθεια για το Ζαΐρ, Τάσου
Βέλλα, σελ. 39.

11. Jeune Afrique, No. 134, Αύγουστος 1990, Zaire - Belgique
Sanctions: qui va payer et combien.
12. Le Monde diplomatique, Νοέμβριος 1991. Politique de la
terre brulee au Zaire. Colette braeckman
13. Περιοδικό Πολίτης, Τεύχος 11 Ιούνιος- Ιούλιος 1977.
Πέτρου Μπιζάνια, τα πρόσφατα γεγονότα στο Ζαΐρ.
14. Δημ. Λιβιεράτου, Εγκυκλοπαίδεια Χάρη Πάτση, 4ος Τόμος,
Αφρική. Η Κογκολέζικη Δημοκρατία.
15. Jeune Afrique, Μάρτιος - Απρίλιος 1991, La democratie
envers et contre tout.
16. Εφημ. Ελευθεροτυπία, 16 Φεβρουαρίου, Η μαύρη περεστρόϊκα
17. Τάσου Παπαδόπουλου, Το φοιτητικό κίνημα στο Ζαΐρ κατά τα
έτη 1989-91, Εκδόσεις Εργατική Πρωτοπορία
17. Jeune Afrique, Δεκέμβριος 1991. Η κατάπιση της
λεοπαρδάλεως
18. Afrique, Asie 1992. Φεβρουαρίου Zaire Les ren de Karl i
bond
19. Τάσου Παπαδόπουλου, Η εξέγερση του ζαΐρινού λαού το
Σεπτέμβριο του 1991. Εκδόσεις Εργατική Πρωτοπορία.